

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi następujące zarzuty.

1) Brak oceny sądu przy sprawdzaniu obowiązku ponownego przeegzaminowania

— zaskarżony wyrok nie uwzględnia tego, że ponowne przeprowadzenie egzaminu ustnego w ramach wykonania wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 29 września 2010 r. w sprawie F-5/08 Brune przeciwko Komisji (zwanego dalej „wyrokiem w sprawie Brune”) narusza zasady równego traktowania i obiektywizmu oceny oraz art. 266 TFUE;

— uzasadnienie wyroku zawiera nietrafne oceny prawne i błędną, częściowo wewnętrznie sprzeczną, ocenę okoliczności faktycznych, w szczególności w świetle przesłanek art. 266 TFUE, zakazu dyskryminacji i wymogu jednolitych kryteriów oceny.

2) Błędne nieuwzględnienie alternatywnych rozwiązań

— zaskarżony wyrok odrzuca z podaniem błędnego pod względem prawnym uzasadnienia alternatywne rozwiązania zaproponowane dla celów wykonania wyroku w sprawie Brune, które według utrwalonego orzecznictwa należałoby zastosować w niniejszym przypadku;

— przy badaniu alternatywnych rozwiązań wyrok bierze w szczególności za podstawę nietrafną wykładnię zasady równego traktowania i obiektywizmu oceny, art. 27 regulaminu pracowniczego oraz ogłoszenia o konkursie.

3) Posiłkowo, błędna ocena uchybień proceduralnych, do których doszło przy przygotowywaniu ponownego egzaminu

— wywody wyroku odnoszące się do terminowego wezwania, zgodnych z przepisami informacji dotyczących składu komisji konkursowej i informacji o mającym zastosowanie prawie wykazują istotne błędy w ocenie okoliczności faktycznych i w ocenie obowiązków organizacyjnych strony pozwanej;

— wyrok pomija ocenę nierównego traktowania wnoszącego odwołanie w odniesieniu do udzielania dodatkowych informacji innej kandydatce w równoległym toczącym się postępowaniu;

— w odniesieniu do zarzutu stronniczości komisji konkursowej wyrok ogranicza się do sprawdzenia braku dowodów dyskryminacji wnoszącego odwołanie w toku pierwszego postępowania egzaminacyjnego, przy czym nie została rozpatrzona kwestia stronniczości podczas ponownego egzaminu.

4) Błędne odrzucenie podniesionych przez wnoszącego odwołanie żądań trzeciego, czwartego i piątego jako niedopuszczalnych

— wyrok nie uwzględnia możliwości dokonania ogólnych ustaleń, które nie skutkują konkretnymi obowiązkami instytucji Unii;

— wyrok dokonuje wykładni żądania dotyczącego wyrównania powstałej straty w ten sposób, że nie wniesiono o żadne odszkodowanie, chociaż zostało to wyraźnie wyjaśnione na rozprawie;

— wyrok nie uwzględnia wynikającego z art. 266 TFUE obowiązku wyrównania poniesionej straty także z urzędu bez wyraźnego żądania w tym względzie.

5) Dyskryminujące rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów

Zaskarżony wyrok dyskryminuje wnoszącego odwołanie w stosunku do postępowania w sprawie F-42/11 Honnefelder przeciwko Komisji, gdyż nie dokonano w nim oceny na korzyść wnoszącego odwołanie okoliczności uznanej tam za istotną w świetle art. 87 § 2 regulaminu postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2013 r. — SACBO przeciwko Komisji i TEN-T EA

(Sprawa T-270/13)

(2013/C 207/77)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Società per l'aeroporto civile di Bergamo-Orio al Serio SpA (SACBO SpA) (Grassobbio (BG), Włochy) (przedstawiciel: M. Muscardini, avvocato, G. Greco, avvocato)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza ds. Transeuropejskiej Sieci Transportowej, Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim uznaje ona za niekwalifikowalne niektóre koszty zewnętrzne, ograniczając w ten sposób należne współfinansowanie i nakazując zwrot 158 517,54 EUR, ze wszystkimi skutkami prawnymi;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga dotyczy decyzji z dnia 18 marca 2013 r. wydanej przez Agencję Wykonawczą ds. Transeuropejskiej Sieci Transportowej (TEN-T EA), której przedmiotem jest „Zakończenie projektu 2009-IT-91407-S- »Studium dotyczące intermodalnego lotniska Bergamo-Orio al Serio«⁽¹⁾ — Decyzja Komisji C(2010)4456”, w zakresie, w jakim uznaje za niekwalifikowalne, a zatem niepodlegające subwencjonowaniu, koszty dotyczące już zrealizowanych działań 1, 2.1, 4, 5, 6 i 7 oraz nakazuje zwrot kwoty 158 517,54 EUR.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 680/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r., a także art. III.4.2.2 i III.4.2.3 decyzji Komisji (2010) 4456 z dnia 24 czerwca 2010 r.

— Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że nie została przeprowadzona procedura dotycząca „skargi”, przewidziana w art. III.4.2.3 decyzji o udzieleniu finansowania.

2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 17 ust. 2 i 6 dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r., art. 296 ust. 2 TFUE i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także naruszenia art. II.2.3 decyzji Komisji (2010) 4456 z dnia 24 czerwca 2010 r.

W tym względzie strona skarżąca podnosi:

— wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia, które stwierdza, z jednej strony, że nastąpił „nieuzasadniony podział zamówień”, a z drugiej strony, że „przedmioty zamówień” są „powiązane w takim stopniu”, iż powinny stanowić przedmiot jednego postępowania przetargowego;

— błędne stwierdzenie dotyczące niewłaściwego podziału pojedynczego zamówienia, któremu przeczy treść decyzji Komisji (2010) 4456 z dnia 24 czerwca 2010 r.;

— brak jakiegokolwiek „splitting up” umów lub „podziału projektów”;

— brak zastosowania dyrektywy 2004/17/WE do przekraczających próg umów, ze względu na niewystąpienie interesu transgranicznego.

3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. I.3.1 decyzji Komisji (2010) 4456 z dnia 24 czerwca 2010 r., art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 296 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a także zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.

W tym względzie strona skarżąca podnosi:

— wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia, które jest niezgodne ze stwierdzeniami i zgodami już wyrażonymi przez TEN-T EA w odniesieniu do SAP i ASR;

— zgodność działań podjętych przez SACBO z działaniami stanowiącymi przedmiot współfinansowania.

4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 40 ust. 2 lit. b), c) i d) dyrektywy 2004/17/WE

W tym względzie strona skarżąca podnosi:

— brak zastosowania dyrektywy 2004/17/WE do umów podlegających współfinansowaniu ze względu na cel „studium” i „badanie”;

— niemożność przeprowadzenia przetargu ze względu na terminy narzucone w decyzji o współfinansowaniu.

5) Zarzut piąty dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności.

Strona skarżąca uważa, że strona pozwana uchybiła zasadzie proporcjonalności, traktując zarzucane naruszenie bardziej surowo, niż jest to przewidziane w razie cofnięcia współfinansowania.

(¹) „Closure of Action n° 2009-IT-91407-S- »STUDY FOR BERGAMO-ORIO AL SERIO AIRPORT DEVELOPMENT INTERMODALITY« - Commission Decision C(2010)4456”

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2013 r. — Max Mara Fashion Group przeciwko OHIM — Mackays Stores (M&Co.)

(Sprawa T-272/13)

(2013/C 207/78)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Max Mara Fashion Group Srl (Torino, Włochy) (przedstawiciel: adwokat F. Terrano)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Mackays Stores Ltd (Renfrew, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 7 marca 2013 r., w sprawie R 1199/2012-2;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Mackays Stores Ltd

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy zawierający element słowny „M&Co.” dla towarów i usług z klas 25 i 35 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 9 128 679

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie przeciwko: strona skarżąca